

UNDIR GLÍÐIBREYTTIN

mál ella eina støðu og síðani fanga kjarnuna í málinum uttan stórvegis hóvasták. Og tað megnaðu tey fyra, eftir mínum tykki, gjøgnum alla kabarettina.

Rúsaðir laksar og glíðibreytin

Einaferð rættiliga tíðliga í kabarettini trinu tveir laksar á pallin. Teir vóru nakrir løgnir fiskar og eftir stutta tíð gekk upp fyri fólkinum, at teir vóru rúsaðir. Hví? Tí teir høvdu fingið heilivág fyri laksalús.

Við fyrsta eygnabrá vóru hasir laksarnir bara løgnir fiskar. Men tá ið somu laksar gingu aftur ferð eftir ferð í kabarettini gjørdist tað sera stuttligt kortini. Eg veit ikki um tað var tí, at tað bara var løgið at síggja rúsaðar laksar gera meiningsleys ting, ella um tað var tí, at talan var um reaktión uppá, at ein kendi figurarnar aftur, men tað riggaði. Undir liðini á mær segði ein maður “hatta er also góður humor”, og eg kann bara taka undir við tí, hóast eg ikki reiðiliga skilji hví tað riggaði.

Eitt, sum eisini gekk aftur í kabarettini var tann nógv umrødda glíðibreytin.

(H)Eiler Fagraklett, formaður í LGBT, fylti nakað í kabarettini. Hann var tann komanderandi leiðarin fyri LGBT rørsluna og tann, sum tvingaði tær ungu lesbisku genturnar at giftast sum hann vildi og við øllum fordómunum, sum samkyndar kvinnur hava ímóti sær. Tað var stuttligt í ár eins og tað var stuttligt í fjør. Síðani var tað Elsebeth M. Gunnleygsdóttir, sum fylti í hesum prátinum. Hon fekk prik fyri síni argument í hesum kjakinum um tey samkyndu. Hon hevur áður sett spurningar við,

um broytingin í hjúnabandslógini til frama fyri samkynd eisini fór at elva til, at vit fóru at loyva til dømis giftu millum fleiri fólk ella fólk og djór og so framvegis. Og tað er, sum vera man, guff hjá kabarettisjónleikarum. Við at lýsa øll hugsandi dømi um eitt hjúnaband – til dømis fyra kombikk, ein likka og triggir prestar – megnaðu tey at gera málið ómetaliga stuttligt og absurd.

Tað vóru tó løtur í leikinum, har eg undraðist á, hví samkyndleiki fylti SO nógv, sum tað gjørdi. Tað riggaði væl í flestu førum, men onkuntíð kendist tað eitt sindur óneyðugt.

Herliga provokerandi

Tað er ikki hvønn dag, at eg gerist beinleiðis flov av onkrum, sum eg upplivi á føroyska mentanarpallinum. Tað gjørdi eg leygarkvøldið. Tvær ferðir.

Og eg fangaði meg sjálva í at siga tað hart og varnast, at onnur kendu tað líka.

Fyrsta støðan var, tá ið Búi Rouch trein á pallin í longum frakka og presenteraði seg sum

“hen”, meðan hann lat frakkan upp. Og tað vísti seg, at hann var púra nakin undir frakkanum og hevði ballað sær kynsgørnini millum beinini, so at siga. Ja, tit vita kanska hvat eg meini. Um ikki, so gert ikki við, tí tað verður ikki nærri forklárað í hesari grein. Og lötan í salinum, meðan hesin spillnakni maðurin stóð á pallinum, var provokerandi, flovislig og kendist satt at siga sum, at tað fór langt út

um mark. Hvat er tað ikki herligt!

Seinni var ein líknandi hálvfúl støða at síggja á pallinum. Hon snúði seg um “fiskiloyvi”. Hana kunnu tit kanska sjálvi upplivað, tí hesin umrøðarin dugir ikki at finna hóskað orð fyri tað hendingina.

Frálíkur tónleikur

Fólkini handan festligu tónarnar í kabarettini hava eisini rós uppi-borið. Hvat er tað ikki frálíkt, at eitt

orkestrur aftur hevur funnið sín veg til kabarettina. Saknur hevur verið í tí undanfarin ár. Men hesaferð var livandi tónleikur aftur ein stórus partur av shownum, og tað riggaði framúr. Samstundis dugdu leikararnir sjálvir væl at syngja og tískil var skemtiligur og álvarsamur sangur partur av kabarettini. Til dømis tá ið Gist og Vist skuldi hava eitt prik fyri at eiga so at siga alt matarlívið í høvuðsstaðnum. Kanska undantikið Kaffihúsið og nøkur tandur aftrat. Ella tá ið lögtingskvinnan hjá Fólkaflokkinum skuldi hava eitt prik fyri sína hugsan um broytingarnar í hjúnabandslógini. Og ikki minst, tá ið Heðin Mortensen skuldi hava sitt árliga “kongaprik”.

Takk!

At mentanarpallurin í Føroyum hevur eina ørgrynnu at bjóða, er eingin ivi um. Og ivaleyst verða fólk provokerað dagliga av tí, sum tey upplivað á tí frontinum. Tað veit eg, at eg mangan verið, tá ið eg upplivið eitt hvørt innan sjónleik og mentan annars. Men á Ólavsøku er tað á onkran hátt okkurt annað. Kanska tí, at tað at fara til kabarett á Ólavsøku er nakað, sum øll møgulig fara til – eisini tey, sum í tí dagliga ikki eru áhugað í sjónleiki. Tí er tað stuttligt, at hesi fyra fólkini megnaðu at lýsa aktuell mál á ein ótrúliga stuttligan hátt. Eingin ivi er um, at skemt og list kann flyta meira enn nakað annað. Uttan provokerandi, eldfús og nýhugsandi listarfólk sum hesi, høvdu vit verið ein ómetaliga fá-tøk tjóð. Tí – takk tit fyra fyri eina ótrúliga stuttliga, provokerandi og beinrakna kabarett. Sum tað var herligt at fáa láturkrampa og rodna í einu og somu kabarett!

